

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anna Todd
AFTER WE FELL

Copyright © 2014 by Anna Todd

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

wattpad

ISBN 978-86-7702-506-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

ANATOD

AFTER

POSLE PADA II

ČETVRTA KNJIGA SERIJALA AFTER

Prevela sa engleskog:
Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

Osamdeset prvo poglavlje

TESA

Ne mogu da savladam tremu dok vozim kroz kampus „Vašington centrala“ u Sijetlu. Nije baš tako mali kao što mi je Ken nagovestio, a i čitav Sijetl je pun krivina, uzbrdica i nizbrdica.

Pripremila sam se najbolje što sam umela da bi danas sve proteklo po planu. Krenula sam dva sata ranije, da ne bih strepela hoću li stići na prvo predavanje na vreme. Polovinu vremena provela sam u gradskoj saobraćajnoj gužvi, slušajući radio-emisije sa uključenjem slušalaca. Nikada mi nije bilo jasno zašto ljudi vole da pričaju u tim programima uživo, a onda se javila neka uzrujana žena i ispričala kako ju je najbolja drugarica izdala spavajući s njenim mužem. Onda su njih dvoje pobjegli zajedno, i čak su uzeli i njenu mačku Mazi. Govoreći o tome kroz suze, ipak je uspjela da sačuva dostojanstvo... koliko se već od njega može zadržati kad pozovete radio-stanicu da biste se izjadali voditelju emisije i širokom auditorijumu pride. Potpuno sam se uživala u njenu potresnu priču, i na kraju sam stekla utisak da je i sama svesna da joj je bolje bez tog tipa.

Stižem do upravne zgrade univerziteta, gde podižem studentsku legitimaciju i propusnicu za parkiranje, i shvatim da imam još samo pola sata do predavanja. Nervi su mi napeti kao strune i sve vreme se bojim da ne zakasnim. Srećom, brzo pronalazim parking za studente, koji se nalazi blizu učionice u koju treba da odem, tako da imam još petnaest minuta do početka tog prvog predavanja.

Sednem u prvi red i odjednom se osetim užasno usamljeno. Landon više nije tu da me čeka u kafeteriji pre predavanja i nema ga pored mene u klupi dok sedim u ovoj učionici prisećajući se svog prvog semestra na koledžu.

Učionica se polako puni i, videvši da je među studentima još samo jedno žensko čeljade, počinjem da se kajem zbog svoje odluke. Nameravala sam da ovaj predmet nekako umetnem u svoj raspored među ostale koje sam prijavila za ovaj semestar – premda i nisam želela da ga pohađam – ali sam se silno pokajala što sam uopšte upisala političke nauke.

Jedan zgodan dečko svetlosmeđe puti sedne pored mene, a ja se svim silama trudim da ne piljim u njega. Bela košulja mu je besprekorno ispegлана i zakopčana do grla, a još nosi i kravatu. Stvarno izgleda kao neki političar, sa sve onim blistavobelim osmehom.

Primećuje da ga posmatram i zločesto se nasmeši. „Mogu li nekako da ti pomognem?“, pita me, autoritativnim glasom iz koga ipak izbija šarm.

Jednog dana će nesumnjivo postati političar.

„Ne, h-hvala“, zamuckujem, ne gledajući ga u oči.

Kada je predavanje počelo, izbegavam da ga gledam već sam do samog kraja predavanja usredsređena na beleške i proučavam nastavni program i mapu kampusa.

Mnogo mi je lepše na narednom predavanju, istoriji umetnosti. Osećam se prijatno među opuštenim studentima umetničkog smera. Neki plavušan sedne pored mene i saznam da se zove Majkl. Profesor traži da se svi predstavimo, pa shvatam da sam jedina studentkinja književnosti u prostoriji. Međutim, svi su prijateljski nastrojeni, a Majkl ima izrazit smisao za humor i stalno zasmejava čitavu grupu, pa i samog profesora.

Kreativno pisanje je poslednje što imam za danas, i na tom predavanju svakako najviše uživam. Gubim se u procesu izlivanja misli na papir, što me oslobađa i što mi prija; prosto obožavam to. Kada nam profesor saopšti da je predavanje završeno, imam utisak da je prošlo samo deset minuta.

Čitava nedelja mi prolazi u takvom ritmu. Oscilujem između osećaja da se polako uhodavam i utiska da mi je sve zapetljanije. Međutim, utisak koji dominira je da sve vreme iščekujem nešto što se neće desiti.

Do petka sam već smožđena i napeta. Ova nedelja je bila pravi izazov, i u pozitivnom i u negativnom smislu. Nedostaje mi stari kampus i to što

tamo umem da se snađem. Nedostaje mi Landon i to što sam s njim išla na predavanja. Nedostaje mi da se nalazim s Hardinom u pauzama između predavanja, a čak mi nedostaju i Zed i ono cveće što svetli u mraku na Ekološkom fakultetu.

Zed. Nisam razgovarala s njim još otkad me je spasao od Stef i Dena na onoj žurki i odvezao me čak kod majke. Izbavio me je odande, ne dozvolivši da me siluju i ponize do krajnjih granica, a ja mu se nisam ni zahvalila. Zato spustim udžbenik političkih nauka na stranu i uzmem telefon.

„Halo?“ Zed zvuči toliko rezervisano da imam utisak da razgovaram sa strancem uprkos činjenici da nije prošlo više od nedelju dana otkad smo se poslednji put videli.

„Zede? Ćao, Tesa je.“ Grickam obraz iznutra i čekam da nešto kaže.

„E, ćao.“

Duboko uzdahnem, jer znam da moram da mu kažem ono zbog čega sam ga pozvala. „Slušaj, mnogo mi je žao što te nisam ranije pozvala da ti se zahvalim. Ove nedelje sam stvarno bila u gužvi, a mislim da se nesvesno trudim da ne razmišljam o onome što se desilo. Shvatam da to nije neki naročit izgovor... Uglavnom, kreten sam i izvini i...“ Reči mi naviru nezaustavljivo, kao bujica, ne stižem ni da obradim šta govorim, ali me on prekine.

„U redu je, znam da ti se mnogo toga dogodilo.“

„Svejedno je trebalo da te pozovem, pogotovu posle onoga što si učinio za mene. Ne mogu da opišem koliko mi je drago što si bio na toj žurki“, kažem, očajnički želeći da mu stavim do znanja koliko sam mu zahvalna. Stresam se prisećajući se kako je Den počeo da me miluje vrhovima prstiju po butini. „Da se nisi pojavio, sâm bog zna šta bi mi uradili...“

„Hej“, kaže mi da ne bih više pričala o tome, ali glas mu odiše blagošću. „Sprećio sam ih pre nego što su išta stigli da urade, Tesa. Pokušaj da ne razmišljaš o tome. I svakako ne moraš ni za šta da mi se zahvaljuješ.“

„Ali moram! I užasno me je zbolelo ono što je Stef uradila. Nikada joj nisam učinila ništa nažao niti sam povredila ikoga od vas...“

„Molim te, nemoj da me trpaš u istu vreću s njima“, odsečno odvrća, očigledno uvređen.

„Ne, ne, izvini, molim te – nisam htela da kažem da ti imaš ikakve veze s tim. Samo sam mislila na tvoju ekipu.“ Izvinjavam se, jer mi reči izleći bez prethodnog odobrenja mozga.

„Nema frke“, mrmlja. „Uglavnom, više i nismo ekipa pošto se polako osipamo. Tristan se ubrzo seli za Nju Orleans, već za nekoliko dana, a Stef nisam video na kampusu čitave nedelje.“

„Eh...“ Zaćutim i osvrnem se po sobi u kojoj sad boravim, u ovoj ogromnoj, donekle stranoj kući. „Zede, isto tako želim da ti se izvinim i što sam te nepravedno optužila da si mi slao poruke s Hardinovog telefona. Stef je priznala da je to ona radila tokom... *incidenta* s Denom.“ Smešim se da bih odagnala odvratnost koju ime te osobe u meni pobuđuje.

Uzdahne, ali mi se učini da je taj uzdah u stvari osmeh. „Moram priznati da je sve ukazivalo da sam ja počinilac“, odvraća, mio kao i uvek. „Nego... kako se snalaziš?“

„U Sijetlu je sve drugačije.“

„Ti si tamo? Pošto je Hardin bio u kući tvoje mame, mislio sam da...“

„Ne, ovde sam.“ Prekinem ga pre nego što mi kaže da je i on očekivao da ću ostati zbog Hardina.

„Jesi li već stekla nove prijatelje?“

„A šta ti misliš?“ Smešim se i nagnem se preko kreveta da uzmem čašu vode koja je dopola prazna.

„Ubrzo ćeš već nekog upoznati.“ Nasmeje se, zarazivši i mene svojim smehom.

„Čisto sumnjam.“ Padnu mi na pamet dve tračare koje srećem u prostoriji za pauzu u *Vansu*. Svaki put kad ih vidim, nešto se smejulje, pa sam stekla utisak da se smeju meni. „Stvarno mi je žao što ti se nisam javila ranije.“

„Tesa, sve je u redu – prestani da se izvinjavaš. Preteruješ.“

„Izvini“, odvratim i istog trenu pljesnem sebe po čelu. I konobar i Robert i Zed su mi rekli da se previše izvinjavam. Možda su u pravu.

„Hoćeš li uskoro dolaziti ovamo? Ili još uvek... ne možemo da budemo prijatelji?“, upita tiho.

„Možemo da budemo prijatelji, ali nemam blagu predstavu kad ću opet moći da dođem.“ Istini za volju, čeznem da se za vikend vratim kući. Nedostaju mi Hardin i istočne ulice, u kojima gotovo da i nema saobraćaja.

Ali čekaj – zašto sam upravo rekla da je tamo moja kuća? Živim tamo samo šest meseci.

Utom shvatam: Hardin je razlog. To je zbog njega. Gde god je on, tamo je moj dom.

„Eh, baš šteta. Možda ću ja uskoro doći u Sijetl, pošto imam tamo neke prijatelje“, kaže Zed. „Je li to u redu?“, pita posle nekoliko sekundi.

„O, da! Naravno.“

„Dobro.“ Smeje se. „Ovaj vikend ću provesti na Floridi. Idem da obidem matorce – zapravo, kasnim na taj let – ali mogu narednog vikenda da svratim ako ti odgovara?“

„Da, da, svakako. Samo mi javi. Lepo se provedi na Floridi“, dobacim neposredno pre nego što prekinem vezu. Spustim telefon na hrpu beležaka, ali on već posle nekoliko sekundi opet vibrira.

Na ekranu se pojavljuje Hardinovo ime, pa duboko uzdahnem, pokušavajući da smirim ono treperenje u grudima.

„Šta radiš?“, pita me direktno čim sam se javila.

„Pih, ništa posebno.“

„Gde si?“

„Kod Kim i Kristijana. Gde si *ti*?“, sarkastično odgovorim.

„Kod kuće“, odvratim kao da se to podrazumeva. „Gde bih drugde bio?“

„Ne znam ja... Možda u teretani?“ Odlazio je tamo svakog dana cele nedelje.

„Upravo sam došao odande. Sad sam kod kuće.“

„Pa kako je bilo, kapetane Šturi?“

„Isto mi je“, kaže kruto.

„Je li sve u redu?“, pitam ga.

„Jeste. Dobro sam. Kako je bilo danas?“ Brzo promeni temu i pitam se šta je razlog, ali ne želim da ga pritiskam, pogotovu što sad na duši imam i malopredašnji telefonski razgovor sa Zedom.

„Dobro. Jedva sam čekala da mi se završe predavanja. Nikako da zavolim ove političke nauke“, progundam.

„Rekao sam ti već da batališ to. Možeš da izabereš neku drugu društvenu nauku za izborni predmet“, podseti me.

Ležim na leđima na krevetu. „Znam... Smisliću već nešto.”

„Ostaješ li kod kuće večeras?” pita nedvosmisleno upozoravajućim tonom.

„Aha, već sam u pidžami.“

„Dobro“, odvrti, zbog čega prevrnem očima.

„Zvala sam Zeda malopre“, izleti mi. I bolje, bar da završim s tim. Sa druge strane zavlada tajac, pa strpljivo čekam da se Hardinovo disanje ujednači.

„Šta si *uradila*?” upita osorno.

„Pozvala sam ga da mu se zahvalim za... prošli vikend.“

„A zašto? Mislio sam da smo...“ Čujem kako jedva potiskuje bes, jer glasno diše. „Tesa, mislio sam da smo počeli da rešavamo probleme.“

„I rešavamo ih, ali sam mu dugovala to izvinjenje. Da se nije pojavio u tom trenutku...“

„Znam!“, prasne, kao da se sve vreme uzdržava da ne eksplodira.

Ne raspravljam se s njim, ali i ne očekujem da će se išta promeniti ako krijem stvari od njega. „Rekao je da planira da dođe ovamo“, kažem.

„Nema on zbog čega da dođe tamo. Kraj diskusije.“

„Hardine...“

„Tesa, ne može. Ne dolazi u obzir da on dolazi tamo. Dajem sve od sebe, razumeš? Jebeno se trudim da ne poludim sad, pa najmanje što možeš da učiniš jeste da mi pomogneš u ovome.“

Uzdahnem poraženo. „Dobro.“ To što bih provela neko vreme sa Zedom neće izaći na dobro ni za koga, pa ni za samog Zeda. Ne mogu opet da mu dajem lažnu nadu. Ne bi bilo pošteno prema njemu. Teško da bismo nas dvoje ikada mogli biti samo prijatelji, po Hardinovom mišljenju svakako ne, a u suštini ni po Zedovom.

„Hvala najlepša. Eh, kad bih te svaki put tako lako ubedio da mi se povinuješ...“

Molim? „Nikada se neću tek tako povinovati, Hardine, to je...“

„Šalim se, šalim se. Samo te malo zezam. Nemoj odmah da si osorna“, brzo dobaci. „Postoji li još nešto što treba da znam, kad smo već kod toga?“

„Ne.“

„Dobro. Nego, da čujem o čemu se priča na toj glupavoj radio-stanici kojoj si postala opsednuta.“

I tako, prepričavam mu ispovest žene koja je tražila svoju davno izgubljenu ljubav iz srednje škole, noseći komšijino dete u stomaku, i ne ispustim nijedan grozan detalj priče, kao ni to da je na kraju izbio skandal, i opet mi je to smešno. Kada sam pomenula mačku Mazi, već se toliko smejem da me boli stomak. Kažem mu da toj ženi sigurno nije lako što je zaljubljena u jednog čoveka, a nosi dete drugog muškarca, ali on se ne složi s tim. Naravno, on smatra da su njih dvoje sami napravili skandal i zadirkuje me što se toliko udubljujem u sadržaj takvih radio-emisija. Smeje se dok mu sve to pričam, pa zatvaram oči i zamišljam da leži pored mene.

Osamdeset drugo poglavlje

HARDIN

„Izvini!“, kaže Ričard isprekidanog daha. Čitavo telo mu je orošeno znojem dok briše povračku s brade. Naslanjam se na dovratak, promišljajući se da li da odem i ostavim ga u sopstvenoj nečistoći.

Celog dana povraća, trese se, preznojava i kuka.

„Ubrzo će mi izaći iz organi...“

Ponovo se naginje nad ve-ce šolju i iz usta mu izbija mlaz kao gejzir. Divota. Ovog puta je bar stigao do šolje.

„Iskreno se nadam“, kažem i izađem iz kupatila. Otvorim prozor u kuhinji da bi ušlo malo svežeg vazduha i uzmem čistu čašu iz kredenca. Slavina krikne kad je otvorim da napunim čašu. Razmišljam i vrtim glavom.

Šta da radim s njim, dođavola? Trezni mi se tu po čitavom prokletom kupatilu. Uzdahnivši, odnesem mu čašu vode i kesicu čipsa i spustim ih na ivicu lavaboa.

Lupnem ga po ramenu. „Pojedi malo čipsa.“

Klima glavom – da li od delirijuma ili zbog apstinencije, ne znam, a možda iz oba razloga. Koža mu je užasno bleđa i lepljiva i podseća me na glinu. Ne verujem da će mu čips pomoći, ali ništa ga ne košta da pokuša.

„Hvala“, proštenje na kraju, pa ga ponovo ostavim samog da se do mile volje ispovraća po celom kupatilu.

U ovoj sobi – mojoj sobi – nije više isto bez nje. Krevet nikako nije lepo namešten kad legnem u njega uveče. Nebrojeno puta sam pokušao da zavučem uglove posteljine pod dušek onako kako Tesa radi, ali to je prosto neizvodljivo. Odeća mi je razbacana po podu, i čista i prljava, sto je prekriven praznim flašama vode i konzervama gaziranih sokova, i hladno mi je. Uključeno je grejanje, ali u toj sobi mi je prosto... hladno.

Šaljem joj još jednu poruku da joj poželim laku noć i zatvorim oči, moleći se da ove noći ništa ne sanjam... za promenu.

„Tesa?“, dozivam je kroz hodnik da bi znala da sam stigao. U stanu vlada tišina; narušavaju je samo neki jedva čujni zvuci. Da to Tesa ne priča telefonom s nekim?

„Tesa!“, ponovo doviknem i okrenem okruglu kvaku spavaće sobe. Od prizora koji mi se ukazao pred očima stajem kao ukopan. Tesa leži na belom jorganu kose splejene za oznojeno čelo; jednom rukom se drži za čeonu dasku kreveta, a prsti druge upleteni su u neku kao ugalj crnu kosu. Dok niže kukovima, osećam kako mi se ledi krv u žilama.

Zedova glava je među njenim sočnim butinama, a ruke mu lutaju po čitavom njenom telu.

Pokušavam da pojurim prema njima, da ga dograbim za vrat i tresnem ga o zid, ali stopala kao da su mi od olova. Hoću da zaurlam na njih, ali usta mi se ne otvaraju.

„Oh, Zede“, stenje Tesa. Prekrivam uši šakama, ali to ne pomaže – njen glas putuje pravo do mog mozga; nikako ne mogu da ga prigušim.

„Tako si lepa“, ulizuje joj se, pa ona opet prostenje. Jedna ruka mu se polako podigne do njenih grudi, pa ih miluje dok su mu usta priljubljena uz nju.

Stojim kao oduzet.

Ne vide me; nisu čak ni primetili da sam u sobi. Tesa još jednom izvikuje njegovo ime, a kada on najzad podigne glavu iznad njenih butina, napokon me ugleda. Gleda me u oči dok je i dalje ljubi svuda po telu, po bradi, štipajući joj kožu usnama. Pogled mi je prikovan za njihova naga tela i osećam se kao da mi je neko iščupao utrobu i bacio je na hladan pod. Ne mogu više da izdržim da gledam, ali primoran sam na to.

„Volim te“, kaže joj, zlobno mi se smeškajući.

„Volim i ja tebe“, odvraća Tesa jecajući. Snažno stiska njegova istetovirana leđa dok se on zariva u nju. Konačno mi se vraća glas i moj urlik nadjačava njihove uzdahe sladostrašća.

„Jebem ti!“, vičem i uzimam čašu s noćnog stočića. Zavrljačim je o zid, pa se rasprsnje u paramparčad.

Osamdeset treće poglavlje

HARDIN

Šetkam se nervozno po sobi, grčevito provlačeći prste kroz znojem natopljenu kosu, a u bosa stopala usecaju mi se prevoji odeće i oštre ivice knjiga po kojima gazim.

„Hardine? Jesi li dobro?“ Tesin glas promukao je od sna. Mnogo mi je drago što mi se javila. Potrebno mi je da bude uz mene, pa makar to bilo i preko telefona.

„Ne... ne znam“, odvratim iznureno.

„Šta nije u redu?“

„Jesi li u krevetu?“, pitam je.

„Jesam. Tri je ujutru. Gde bih drugo i bila? Šta je bilo, Hardine?“

„Samo ne mogu da spavam, ništa više“, priznam, zapiljivši se u tamu naše, to jest moje sobe.

„Aha, pa dobro...“ Odahne od olakšanja. „Na trenutak sam se zabrinula.“

„Jesi li se ponovo čula sa Zedom?“, pitam je.

„Šta? Ne, nisam pričala s njim još od onda kad sam ti rekla da bi želeo da dođe u Sijetl.“

„Pozovi ga i kaži mu da ne može.“ Zvučim kao da sam sišao s uma, ali nije me briga.

„Neću da ga zovem ovako kasno. Šta li te je spopalo?“

Odmah se brani i smišlja izgovore... mada ne mogu da je krivim. „Ništa, Tesa. Nije važno.“ Uzdahnem.

„Hardine, šta se dešava?“, pita me, očigledno zabrinuta.

„Ništa, samo... Ništa.“ Prekinem vezu i pritiskam dugme za gašenje dok mi ekran ne pocrni.

Osamdeset četvrto poglavlje

TESA

„Nećeš valjda opet ceo dan da provedeš u pidžami?“, pita me Kimberli narednog jutra, videvši da sedim za radnom površinom u kuhinji.

Ubacim kašiku pahuljica u usta, pa ne mogu da joj odgovorim. Pogotovu zato što upravo to planiram danas da radim. Nisam dobro spavala posle onog Hardinovog poziva. Od tada mi je poslao nekoliko poruka, ali ni u jednoj nije pominjao zašto se sinoć onako čudno ponašao. Želim da ga pozovem, ali znam da ipak ne bi trebalo, jer je onako naglo prekinuo vezu. Sem toga, nisam posvećivala mnogo pažnje Kimberli otkad sam se preselila. Slobodno vreme uglavnom provodim razgovarajući telefonom s Hardinom ili radeći domaći za nova predavanja. Najmanje što mogu da uradim jeste da proćaskam s njom za doručkom.

„Ti nikada ne nosiš odeću“, uključi se Smit, pa umalo nisam ispljunula zalogaj pahuljica na sto.

„Kako ne nosim?“, odvratim punih usta.

„U pravu si, Smite, ne nosi.“ Kimberli umire od smeha, a ja prevrnem očima.

U tom trenutku Kristijan uđe u prostoriju i poljubi je u slepoočnicu. Smit se nasmeši ocu i svojoj budućoj maćehi, a onda mu se pogled zaustavi na meni.

„Pidžama je mnogo udobnija od ostale odeće“, kažem mu, a on klimne glavom, složivši se. Onim zelenim očima sada posmatra pidžamu sa Spajdermenom, koju ima na sebi. „Voliš Spajdermena?“, pitam ga, namerno menjajući temu da ne bismo više pričali o meni.

Prstićima čupka tost. „Ne volim.“

„Ne? Ali nosiš pidžamu s njegovim likom?“, odvratim i pokažem prema njegovoj odeći.

„Ona mi je to kupila.“ Pokazuje glavom prema Kim. A onda dodaje šapatom: „Nemoj da joj kažeš da mi se pidžama ne sviđa, rasplakaće se.“

Istog trenu prasnem u smeh. Čovek bi pomislio da ovaj mališan ima dvadeset godina, a ne pet.

„Neću“, obećam mu i dovršim doručak u prijatnoj tišini.

Osamdeset peto poglavlje

HARDIN

Landon otresa kišu sa šešira na pod i naslanja kišobran na zid nekako prenatlaženim, teatralnim pokretima. Želi da mi stavi do znanja koliko „napora“ ulaže da bi mi pomogao.

„Dobro, šta je bilo toliko hitno da sam morao da dođem čak ovamo po ledenoj kiši?“, pita donekle podsmešljivo, ali i zabrinuto. Videvši da sam go do pojasa, doda: „A i da se *obučem* i da kao bez duše doletim ovamo. I? Šta je bilo?“

Pokažem rukom prema Ričardu, koji spava opružen na kauču. „Zbog njega sam te zvao.“

Landon se iskrene da bi pogledao iza mene. „Ko je to?“, upita. Potom se ispravi i zapilji u mene zapanjeno. „Čekaj... je li to Tesin otac?“

Prevrnem očima zbog njegovog pitanja. „Ma ne, to je jebeni beskućnik, jer ih ja tako dovlačim kući i puštam ih da spavaju na mom kauču. To sad rade svi hipsteri.“

Ne obazire se na moj sarkazam. „Zašto je ovde? Je l' Tesa zna?“

„Zna, ali ne zna kroz šta prolazi poslednjih pet dana zbog apstinencije, i da povraća po celom prokletom stanu.“

Ričard prostenje u snu, a ja uhvatim Landona za rukav one njegove karirane košulje i odvučem ga u hodnik.

Na ovakve stvari moj polubrat sigurno nije navikao. „Apstinencije? Od čega? *Droge*?“

„Da. I alkohola.“

Razmišlja o tome nekoliko trenutaka. „Još nije pronašao neku tvoju žestinu?“, upita i pogleda me podignute obrve. „Ili je i to već polokao?“

„Više ne držim alkohol u kući, seronjo.“

Ponovo pogleda iza mene u čoveka koji spava na mom kauču. „I dalje ne kapiram kakve veze ja imam sa ovim.“

„Ti ćeš da ga pričuvaš“, obavestim ga, a on istog trena ustukne.

„Nema šanse!“ Hteo je to da izgovori šapatom, ali više je zazvučalo kao prigušen uzvik.

„Opusti se“, potapšem ga po ramenu. „Samo na jednu noć.“

„Nema šanse. Neću da ostanem ovde s njim. Čak ga i ne poznajem!“

„Ne poznajem ga ni ja“, odvratim.

„Poznajesh ga bolje od mene. On bi ti jednog dana mogao bio tast da nisi toliki idiot.“ Landonove reči me pogode mnogo jače nego što bi trebalo. Tast? Ta reč mi baš neobično zvuči dok je ponavljam u sebi... piljeći u tu grozotnu olupinu od čoveka sklupčanog na kauču.

„Želim da je vidim“, preklinjem.

„Koga... Tes?“

„Da, Te-su“, ispravim ga. „Koga drugog?“

Landon počne da se igra prstima kao nervozno dete. „A zašto ne može ona da dođe ovamo? Mislim da nije pametno da ja ostanem s njim.“

„Nemoj da si pizda, nije agresivan niti bilo šta slično“, kažem mu. „Samo pazi da ne ode iz stana. Ovde imate i više nego dovoljno hrane i vode.“

„Kao da pričaš o psu...“, primeti Landon.

Ozlojeđeno masiram slepoočnice. „Čilac u ovom trenutku i nije ništa bolji. Hoćeš li da mi pomogneš ili nećeš?“

Strelja me pogledom, pa dodam: „Zbog Tese.“ Nizak je to udarac, ali znam da će pogoditi u metu.

Posle samo jedne sekunde popusti i klimne glavom. „Dobro, ali samo večeras“, pristane, a ja se okrenem da bih prikrio osmeh.

Ne znam kako će Tesa reagovati na to što ću narušiti naš sporazum o „davanju prostora“, ali to je samo na jednu noć. Jedna kratka noć sa njom je ono što mi sada treba. Potrebna mi je kao *vazdub*. Telefonski razgovori i poruke mogu da prođu tokom nedelje, ali posle onog košmara koji sam imao, moram da je vidim ili ću umreti. Moram da se uverim da na njenom telu nema drugih tragova sem mojih.

„Zna li ona da ćeš doći?“ pita me Landon idući za mnom u spavaću sobu, gde po podu tražim majicu da je navučem.

„Pa saznaće kad stignem, zar ne?“

„Rekla mi je za vas dvoje preko telefona.“

Rekla mu je? To uopšte ne liči na nju.

„Stvarno mi nije jasno zašto ti je pričala da se seksamo preko telefona...“, zapitam se, rekavši to više za sebe.

Landon razrogači oči. „Šta? Ček', polako. Nisam... O, bože“, promrmlja. Pokuša da prekrije uši, ali prekasno je. Obrazi mu već bukne, a moj smeh se razleže prostorijom.

„Moraš da budeš precizniji kad govoriš o Tesi i meni. Zar to do sada nisi shvatio?“, zločesto se nacerim i naslađujem se sećanjem kako je dahtala preko telefona.

„Očigledno je da jesam.“ Pribira se, došavši sebi. „Mislio sam na to da se često čujete telefonom.“

„I...?“

„Imaš li utisak da je srećna?“

Osmeh mi smesta nestane s lica. „Zašto to pitaš?“

Licem mu pređe senka zabrinutosti. „Onako, eto, razmišljam o tome. Malo se brinem zbog nje. Nekako mi nije srećna i uzbuđena zbog odlaska u Sijetl koliko sam pretpostavljao da će biti.“

„Ne znam.“ Protrljam vrat ispod potiljka. „Mislim da nije baš srećna, to je tačno, ali ne mogu da odredim da li zato što se ja ponašam kao seronja, ili zato što joj se Sijetl ne sviđa koliko je očekivala“, odgovorim iskreno.

„Nadam se da je to prvo. Želim da bude srećna tamo“, kaže Landon.

„I ja se nadam tome, na neki način“, nadovežem se.

Landon šutira prljave crne farmerice ispod nogu.

„Hej, nameravao sam da ih obučem“, odbrusim i sagnem se da ih uzmem.

„Zar nemaš čistu odeću?“

„Trenutno ne.“

„Jesi li uopšte prao garderobu otkad je otišla?“

„Jesam...“, slažem.

„Ahaaa, sutra malo.“ Pokaže na fleku na mojoj crnoj majici. „To je verovatno senf, jelda?“

„Sranje.“ Svučem majicu i bacim je na pod. „Nemam šta da obučem.“ Otvorim poslednju fioku komode i uzdahnem od olakšanja kad u zadnjem delu ugledam nekoliko naslaganih čistih crnih majica.

„A što ne obučeš ove?“, pokaže na par tamnoplavih farmerica koje vise na ofingeru.

„Neću njih.“

„Zašto nećeš? Uvek nosiš samo crni džins.“

„Upravo zato“, odvratim.

„Pa budući da je jedini par koji bi hteo da obučeš prljav...“

„Imam *pet* pari“, ispravim ga. „Samo se namestilo da su sve istog kroja.“ Prezrivo othuknem i, prišavši garderoberu, skinem teget farmerice sa ofingera. Kako mrzim te jebene stvari. Majka mi ih je kupila za Božić, i zakleo sam se da ih nikada neću obući, a eto me sad. Zbog prave ljubavi ili iz takog nekog razloga. Verovatno bi se onesvestila da me sad vidi.

„Malo su ti... *tesne*.“ Grize usnu da bi prigušio smeh.

„Jebi se“, kažem, pokazavši mu srednji prst, a onda dovršim pakovanje jebene torbe.

Dvadeset minuta kasnije opet smo u dnevnoj sobi; Ričard i dalje spava, Landon me i dalje nemilosrdno čačka zbog jebeno uskih farmerica, a ja sam spreman kô zapeta puška da odem u Sijetl kod Tese.

„Šta da mu kažem kad se probudi?“, pita me.

„Šta god hoćeš. Bilo bi baš smešno kad bi ga malo zavitlavao. Mogao bi da se pretvaraš da si ja ili da ne znaš zašto je ovde.“ Smejem se. „Skroz bi se zbunio.“

Landonu moja ideja uopšte nije smešna i gotovo me odgura do vrata. „Vozi pažljivo, putevi su klizavi“, upozori me.

„Primljeno k znanju.“ Prebacim torbu preko ramena i brzo krenem da ne bi stigao da mi dobaci još neki njanjavi savet.

***